

JEŽ

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Razpis nagrad.

Izdajatelj in založnik največjega slovenskega šaljivega lista „Ježa“ razpisuje s tem troje nagrad za najboljše nasvete, s kakimi sredstvi bi se dalo naloviti največjemu slovenskemu šaljivemu listu dostojno število plačujočih naročnikov. Z nasvetovanimi sredstvi mora imeti založništvo vsaj toliko uspeha pri lovu na naročnike, kakor ga je imelo poleti s „Tanglefootom“ pri lovu na muhe, sicer se nanje ne bo oziralo.

Nasveti so poslani do 1. decembra 1907 izdajateljstvu in založništvu „Ježa“. Presojala bo te nasvete posebna za to sestavljena komisija, obstoječa iz petih urednikov samih najboljših slovenskih šaljivih listov, izmed katerih se je izvolil kot načelnik urednik „Ljubljanskega Zvona“.

Nagrade so naslednje:

I. nagrada: popolni service za Vydrovo žitno kavo.

II. nagrada: pet letnikov v krasne izvirne platnice in z zlatom obrezane „Ose“.

III. nagrada: krasen oljnat izviren (ne izpavzan) „žabji pildek“ domačega umetnika, na katerem opazi večče oko že na trideset korakov daljave, da ga je delala za to dovolj izobrazena oseba, oziroma nediletant. V tem, kaj predstavlja ta „žabji pildek“ se slavna komisija še ni mogla zediniti: nekateri nje vse časti vredni člani trdijo, da predstavlja „pogled na Grintovec“, drugi pa trdijo, da je izredno dobro pogojen ter z veliko verovo ometan portret očeta Radeckega. Pa naj predstavlja ta „žabji pildek“ že karkoli, resnica je, da takega umotvora še ni videlo človeško oko, zato je tembolj pričakovati, da se bo tega tekmovanja udeležilo kar največ slovenskih modrijanov.

Uspeh razpisa nagrad, došli nasveti in imena nagrajencev se bodo objavila v prvi številki prihodnjega letnika, na katerega naročbo že danes prav posebno vabimo vse rodoljube slovenske.

V Ljubljani, na dan sv. Klemena 1907.

Izdajateljstvo in založništvo „Ježa“.

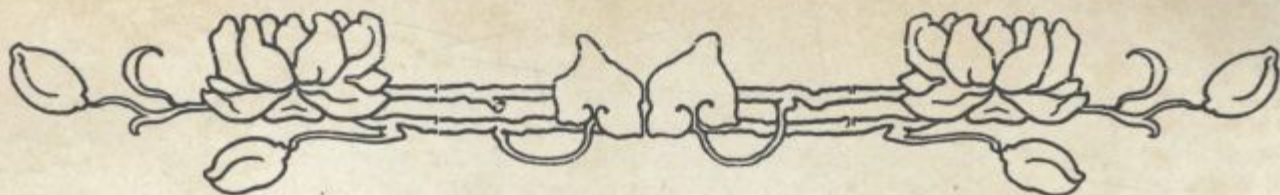

Zadostni dokaz.

Baron: „Žan, ti si izmaknil tu z mize pred enim mesecem stotak!“

Žan: „Kako mi morete dokazati, gospod baron, da sem to storil jaz?“

Baron: „Tvoj nos je začel zadnji čas tako sumljivo cveteti, da je vsaki dvom o tvoji nepoštenosti izključen, ker pri skromni svoji plači si ne moreš toliko pijače privoščiti!“

PEKLENSKA STAVA.

(Pravljica.)

Nekoč je popivala večja družba vragov v peklu. Prepevali so razne „moderne poezije“ in razgovarjali se o tem in onem.

„Glejte, prijatelji,“ dejal je že priletan, bogato izkušen vrag svojim tovarišem. „Vsakega človeka lahko zadovoljiš, edino gornještajerskega kmeta ne zadovoljiš nikdar.“

„To bi bil lep vrag, da bi kmeta ne zadovoljil!“ oporekal je višji vrag ter si obliznil ustnice. „Poln škaf pristnega Vipavca stavim, da zadovoljim vsakega kmeta, naj si bo še tak nezadovoljnež.“

„Stavimo!“ oglasilo se je več vragov obenem.

„Stavimo!“ pritrdil je višji vrag. In stavili so za škaf pristnega vipavskega vina. Višji vrag pa se je podal na zemljo, da poskusi vstreci gornještajerskemu kmetu ter ga zadovoljiti s svojimi uslugami.

Ko je taval višji vrag po zanemarjenih gornještajerskih cestah ter si ogledoval njive, polne kamenja, mislil si je na tihem: Kakor vidim ni posebno izbirčen gornještajerski kmet in igrača mi bo zadovoljiti ga tako, da mi bo vse svoje življenje hvaležen za uslugo, ki mu jo bom storil. In veselil se je že v svoji peklenki duši na dobljeno stavo.

Ni še dolgo hodil med njivami, veseleč se že naprej svojega uspeha, ko je začul naenkrat z bližnje njive preklinjanje starega kmeta. Dobro je delo to preklinjanje vragu. Naglo je stopil k kmetu ter ga vprašal, čemu se jezi.

„Vrag naj vzame vse poljedelstvo in vso našo zemljo z njim! Kdo bo oral takole zemljo, ki je toliko kamenja, da s plugom niti naprej ne pridem!“ odgovoril mu je nejevoljni kmet.

„Prav imaš, prijatelj; toda daj sem plug in pusti mene orati. Hočem ti napraviti enkrat posebno veselje,“ dejal mu je vrag, vzela kmetu plug in kakor bi trenil je bila njiva v tako lepe razore razorana, da jo je bilo veselje pogledati.

„No, prijatelj, kako ti je všeč njiva?“ vprašal je na to vrag začudenega kmeta.

„I, lepo si jo že razoral; toda kaj mi koristi to, ko je pa letos seme tako drago, da ne bom mogel sejati!“

„Tudi za to sem poskrbel!“ In kakor bi trenil, posuta je bila njiva z lepim zlatim semenom ter tudi takoj na to pobranana.

„Zdaj boš pač vesel in zadovoljen, prijatelj!“ vprašal je vrag kmeta na to.

„Eh, kaj mi vse to koristi, ko mi bo pa, še predno bo dozorelo, vso setev pobrala voda, ali mi jo bo opalilo sonce in suša, imel naposled vendar le ne bom ničesar od tega!“

„Poglej toraj, nezadovoljnež! V tejle posodi ti izročim solčno toploto, v tejle pa dež. Zdaj pa boš lahko ukrenil popolnoma po svoji volji: kadar boš potreboval moče, odpri posodo z dežjem, kadar pa bo dovolj deževja, odpri ono s solčno toploto. Jeseni pridem zopet, da vidim, boš li zadovoljen, ali ne!“

Kmetu je bilo zdaj dobro. V njegovi občini so vsa polja tako uspevala, kakor še niso pomnili najstarejši ljudje.

Ko je nekoliko pred žetvijo šel kmet na polje, opazil je v svoji nejevolji, da je tudi njegovim sosedom uspevalo, kakor še nikdar poprej, tedaj stal je naenkrat vrag pred njim.

„Tako, očka, zdaj si menda zadovoljen!“

„A kaj! Kdo mi bo pa kaj dal letos za žito, ko se ga je pa po celi občini toliko pridelalo? Prav nobene poštene cene ne bodo imeli letošnji pridelki!“

„Toda, prijatelj, poglej vendar tvoje klasje in ga primerjaj s klasjem svojih soobčanov!“ In vrag je zmencal v roki klas, iz katerega se je vsulo vse polno pravih zlatih zrn.

„Moj Bog! Samo zlato! Joj, joj, kako mi ga bodo ljudje kradli in kako me bo žid sleparil, ko mu ga bom prodajal. Človek bi kar obupal nad tem svetom!“ vskliknil je kmet nejevoljno ter se prijel za glavo.

Vrag je izginil razočaran, ker je izgubil stavo ter moral plačati škaf najboljšega Vipavca.

Navihani kmet.

Med vasjo P. in mestom L. vozi vsaki dan poštni voz blago in ljudi. Vožnja s tem poštnim vozom je prava muka za vsakega potovalca, zlasti pa še za one, ki ne dajo vozniku nobenega napitka. Konja, pravi krzi, vlečeta, kakor bi se jima sanjalo, voznik pa rad ostaja pred vsako hišo, kjer „Bog roko vnn moli“. Komur se toraj mudi v mesto, odriniti mora precejšen napitek, sicer gotovo zamudi nujni opravke.

Kmetu Šteklačarju pa se je nekoč silno mudilo v mesto na sodnijo. Ker pa, dasi premožen, ni bil posebni prijatelj radodarnosti, premišljeval je, kako bi prišel brez napitka pravočasno v mesto.

„Jo že imam,“ vskliknil je vzradoščen v jutro pred odhodom. Zadel si z velikim robcem pokriti košek na pleča ter odšel na pošto

„Danes me bodete pa potegnili zopet enkrat v mesto,“ ogovoril je voznika ter sedel v pripravljeni poštni voz. „Mudi se mi nikamor, da le do večera priromamo tja. Še zelo ljubo bi mi bilo, ko bi prav počasi vozili, da se mi ne pobijejo jajca v košu,“ dostavil je navihanelec ter se stegnil v vozu, kakor bi nameraval malo zadremati.

„Bomo že naredili, da bo prav,“ odgovoril mu je voznik ter se poredno namuzal. Misli si je pa: „Ako pripelje skopuh le eno jajce celo v mesto, naj me male miši požro,“ udaril z bičem po konjih in šlo je po razdrapani cesti, da je kmetu Šteklačarju kar sape zmanjkovalo v vozu.

„Za božjo voljo, ne tako naglo! Vsa jajca se mi bodo pobila!“ zakričal je Šteklačar od časa do časa, kadar je zapazil, da konjema pojema moči. „Saj se nam nikamor ne mudi!“

Ti obupni vskliki pa so voznika celo vsposodbujali na še naglejšo vožnjo in začel je še bolj udrihati po premočenih konjih. — — —

Navadno je trajala vožnja s pošto od vasi P. do mesta L. dobre tri ure, tedaj pa so prisopihali konji pred majhno krčmo, kjer se je navadno ustavljala pošta, ko še niste potekli prav dve uri.

Šteklačar je prav zadovoljen zlezal z voza ter se zahvalil vozniku za uslugo, da ga je pravočasno pripeljal v mesto, ker mora ob osmih biti že pri sodniji.

„Kaj pa jajca, očka?“ vprašal ga je porogljivo voznik. „Ali je ostalo še katero celo v košu?“

„Kadar se človeku kam mudi, tedaj tako blago raje doma pusti!“ odrezal se je Šteklačar, odgrnil košek ter mu praznega pomolil pod nos. —č.

V obrambo.

Sodnik: Čemu ste prinesli s seboj gorjačo?

Obtoženec: Na pozivu je bilo zapisano, da naj prinesem s seboj, kar imam v svojo obrambo. Vzel sem toraj s seboj gorjačo, ako ta ne bo zadostovala, se bom branil pa — z nožem.

Pravi vzrok.

Vojak: Jaz bi ne mogel v vojski nobenega človeka ustreliti.

Civilist: Ali ste tako blagosrčni?

Vojak: To ravno ne, toda trobentač sem in nimam puške?

Skoro gotovo.

Občudovalec: „To je krasna slika!“

Slikar: „To sliko bom razstavil na prihodnji umetniški razstavi!“

Občudovalec: „Prav imate! Cvetje ste že tako naravno naslikali, da ga utegnejo še kritike — trgati!“

Ponesrečeni razglas.

Na nekem inšpekcijskem potovanju je dospel vladni komisar v malo mestece precej kasno zvečer. Ker je bil baš tisti dan v mestecu semenj, prenapolnjene so bile vse gostilne in prenočevališča tako, da komisar ni dobil prenočišča in se je moral vso noč potikati okoli.

Ko je opravil svojo inšpekcijo ter se vrnil domov, izdal je v svoji jezi takoj naslednji razglas:

„Vsem gostilničarjem, ki imajo obenem tudi prenočevališča je najstrožje prepovedano, oddajati vse sobe za prenočevanja, temveč mora ostati vsaj ena vedno na razpolaganje. Prestopek tega ukaza se bode kaznoval z globo do petdeset kron ali pa z zapornom do petih dni.“ — — —

Čez leto dni je dospel vladni komisar zopet po uradnih opravkih v to mestece in zopet je izvedel v svoje začudenje, da so vse sobe za prenočevanje oddane. Ves razljučen se je zadržal na krčmarja: „Ali se tako ravnete po vladnih ukazih? Ali ni bilo ukazano, da mora vedno ostati vsaj ena soba za prenočevanje prazna?! Le zapomnite si; jaz Vam bom že uro navil!“

„Ali, milostljivi gospod! Saj eno sobo imamo prazno, toda baš zaradi vladnega ukaza vam jo v svojo žalost ne smem oddati!“ opravičil se je krčmar ter obrnil hrbet presenečenemu komisarju.

Iz višje deklinške šole.

Profesor: „Verujte mi, gospodične, da je meni ljubše deset dijakov, kakor ena izmed vas!“

Učenka: „Meni tudi!“

Edina želja.

Ko je moral prvi človeški par iz raja, obrnila se je Eva k Adamu: „In kaj praviš zdaj?“

„Jaz? Ničesar!“ odvrnil je Adam. „Samo svoje rebro bi rad imel nazaj.“

In pri ti želji je ostalo do danes.

V zadregi.

Ponočnjak (precej natrkan): „Zdaj pa res ne vem, jeli to luna ali solnce; kako naj pa potem vem ali naj grem na delo, ali krokati!“

V šoli.

Profesor (predava o tobaku): „... Da, ta nečednost je že tako razširjena, da se celo ženske ne sramujejo kajenja smodk; seveda samo emancipirane. — Kaj razumete pod besedo emancipirane, Levček?“

Učenec (po kratkem pomisleku): „Smodke lažje vrste!“

Uljudni kmet.

Kmet (začne v železniškem vozu basati pipo, a predno jo prižge, obrne se uljudno k poleg njega sedeči gospodični): „Gospodična, ali vam je neprijetno kajenje iz pipe?“

Gospodična: Gotovo mi je neprijetno!“

Kmet: „Potem pa prosim, da se presedete v kak drug voz, ker jaz bom začel kaditi!“

Upanje.

Minister: „Ne nadlegujte me vedno s svojimi prošnjami! Povedal sem vam že, da ne dobite te službe dokler bom jaz minister!“

Prosilec: „No, bom pa še par dni počakal!“

O pravem času.

— „Ali se nič ne bojite, ker soproge ni toliko časa domov?“

— „A kaj še. Bojim se le takrat, kadar pride domov!“

V hotelu.

Tujec (hišinji v hotelu): „Prosim, vzbudite me jutri zjutraj ob petih.“

Hišinja: „Bodite brez skrbi! Saj še zaspi ne bode, toliko je pri nas stenic!“

Nevarno.

Gospa (pri obedu v gostilni soprogu): „Glej, kaka nesnaga! Kar tri muhe sem našla v juhi!“

Gospod: „Kar tiho bodi, sicer nam še te muhe zaračunijo!“

Moder svet.

— „Torej vi hočete mojo hčer v resnici osrečiti?“

— „To se razume!“

— „Dobro. Opustite torej snubitev, ker z vami ne bo srečna.“

Komunistično načelo.

Sodnik: „Ovadeni ste, da ste pri belem dnevu v gozdu nekega popotnika oropali. Ali priznate to dejanje?“

Komunist: „Ne, kajti jaz sem komunist.“

Sodnik: „Kako se hočete torej opravičiti?“

Komunist: „Z našim načelom: lastnina je tatvina!“

Sodnik: „A tako! Ura toraj, ki jo nosim ...“

Komunist: „Je tatvina!“

Sodnik: „In ako mi jo vi ukradete?“

Komunist: „Lastnina!“

Sodnik: „Toda suknja, ki jo nosite vi?“

Komunist: „Je lastnina!“

Sodnik: „In ako jo vam jaz vzamem ...?“

Komunist: „Je tatvina!“

Sodnik: „Vaše izvajanje je zelo nelogično!“

Komunist: „Nikakor, gospod sodnik! Samo kar imam jaz je lastnina, kar ima kdo drugi, to je tatvina!“

Še ljubše.

- „Veš, Netka, kaj se mi je nocoj sanjalo o naju? Da sva ušla.“
— „Čudovito! A meni se je sanjalo, da sem ušla z nekim drugim.“
— „Tako? To mi je še ljubše.“

Uradniški klobuk.

V nekem mestu nastopil je mlad uradnik svojo službo. Po uradnih predpisih se ima vsak nanovo došli uradnik predstaviti svojemu uradnemu predstojniku v uradnem kroju.

Mladi uradnik je sicer imel popolno uradniško obleko, samo klobuka si še ni nabavil in ker mu je šla baš tudi tedaj zelo trda z novci, premišljeval je, kje bi si izposodil uradniški klobuk.

K sreči mu pride na misel, da je s sinom svojega novega uradnega predstojnika, ki je tudi sedaj nastavljen pri istem uradu, obiskoval vseučilišče, kjer sta si bila iskrena prijatelja.

„Dobro, bom pa tega poprosil, da mi ga posodi za to priliko; potem ga pa itak ne bom tako kmalo potreboval,“ mislil si je mladi uradnik ter počakal svojega prijatelja pred uradom, da ga „napumpa“ za uradniški klobuk.

„Obžalujem, uradniškega klobuka tudi sam nimam in si ga moram vselej, kadar ga potrebujem, izposoditi: toda bodi brez skrbi, preskrbel ga bom do jutri tudi tebi,“ potolažil je prijatelj mladega uradnika, ko je čul njegovo prošnjo.

In naslednji dan se je mladi uradnik z lepim izposojenim uradniškim klobukom podal k svojemu predstojniku, da zadosti tako svoji uradniški dolžnosti.

Uradni predstojnik je mladega uradnika prav ljubeznjivo vzprejel ter se ves čas običajnega pogovora poredno muzal.

Ko se je mladi uradnik hotel posloviti pri prijaznem predstojniku, pa mu le-ta kazaje na klobuk, smehljaje pripomni: „Dragi gospod, klobuk pa lahko kar tu pustite, ker je moja last; si vsaj prihranite stroške za postrežčka, ker vam ga ne bo treba nazaj pošiljati!“

Kako je ob tej predstojnikovi opazki mladi uradnik zveržil obraz, mi ni znano; a videl sem ga, ko je zapuščal predstojnika — gologlav.

Ovira.

Berač: „Prosim, milostljivi gospod, za kak mali dar: tudi z vinarjem bom zadovoljen!“

Gospod; „Zakaj se ne poprimete kakega dela ali podjetja, saj ste še dovolj čvrsti?“

Berač: „Saj sem že davno želel postati bankir, toda za izvrševanje te obrti je orodje predrago!“

Previdnost.

(Mož je prišel ob dveh ponoči domov in ko je začela žena nad njim regljati in kričati, zlezel je natihoma v posteljo ter razprostrl nad sabo dežnik.)

Žena: „Mrha grda pijana! Kaj naj pa to pomeni da odpiraš dežnik!“

Mož: „Eh nič! Jaz si samo mislim, kadar takole grmi in treska, gotovo pride tudi kaka ploha!“

Pri maturi.

Profesor: „Naštejte mi najimenitnejše bogove iz grške mitologije!“

Dijak: „Bacchus in Venus!“

Profesor: „Saj jih je vendar še več! Le malo pomislite!“

Dijak: „Za druge bogove se nisem nikdar brigal!“

Dosluženec.

„Danes je ravno štirideset let, odkar nič ne delam čas je torej, da stopim v zasluženi pokoj!“

DR. ŽANE Z IBLANE.

Glih pet let je dons menil, udkar za „Ježa“ utrobe vežem. En lep cajt je tu in marskašna britka sm mogu pužrt ud tega al pa unga, zatu ke sm biu preveč aufrihtek. Pa zdej je že kar je, pupraut se zdej nč več na da. Sam tulk rečm, de če še stukat na svet pridem, na um nekol več cajtng pisu. Tu je preveč nahvaležn del: če enmu ustrežeš, pa drugmo ne in tku je večna ri-barija. In kua maš

nazadne ud tega? Ena figa! Dons k je pretekl pet let, sm glih na tistm, kokr sm biu pred petm letm. Druh s zidaja hiše, nahter nosja u šporkasa, mi kar nas je pr cajtngah, sma pa vesel, če mama kej u ferzocnga za nest. Tku se nam gudi. Pa še tega sa nam nahter fouš in nas nazaj pustaulaja, ker nas morja. Če b jest za pudpisavajne poštnih nakaznc tulk tinte in cajta punucu, kulkr sm ja za „Ježa“ pisat punucu, tu b biu dons drgačn gespud. Jest mislem, de tistm, ke pupir mažema, pa sluvenskmo trjatre, se ubema glih gudi. Tulk je še sluvensk trjatr na bulšem, de se ker zajnga am uzame in kokr šlišm, uja clu sluvenske dame pustle zajn rešiln vuz napraut, za nas se pa nubedn na briga, kokr de b bli gobu. Tožt tud nimama nubenga, de nam je kej doužen plačat, kokr ga je mou sluvensk trjatr, in tu je ta nar več žajfa, ke še trošta nimama, kokr ga ma trjater.

Zatu pa pravm: kdur če du kej prnest in u žeu-lejn naprej pridet, nej nekar na gre trjatra špilat, še mn pa iz cajtngam se obgebat.

Sluvensk malarjem se še ta nar bul gudi. Ud zdej zanaprej, ke se je začeu še „Iblansk Zgun“ zajne am jemat, se jm u pa še bul gudil. Unkat m je že en sluvensk malar prpoudvou, de ma soj pld „Iblanska megla“ desetkat obpauzan, in de zdej sam cajta nima, de b te pauze iz farba umetu. Jest sm mu nasvetvu, de nej za tu ene par zidarju gor uzame, ke maja pu zim cajt, in mu uja hitr te pauze iz kašna prprauna farba umetal. Malar je biu mojga sveta še skori bl ve-seu, ket „Zgunuga“, zatu je pa tud hitr skoču ke h krajniše paugelšoft pu ene par zidarju, de mu uja pauze iz farba umetal in pa ene par cimprmanu, de mu uja rome delat.

Kokr se iz tega vid, u seme, ke ga je „Iblansk Zgun“ usjau, hmal lep sad rudiu in na u nekol douh ke uja sluvensk malari, tist ke sa „Zgun“ in mene ubugal, taka auštelenga u Iblan prštimal, de u usak

gledauc, ke u vidu pu zide te pilde vist, navdušen zarjovu: „A b na blu bl pametn, če b tiste malarje, ke sa tela pilde namalal, tlela pu zid ubesl, kokr pa, de nhne pilde ubešaja, ke nisa nubenmo nč hudga przadjal?!“

Razočaranje.

„No, Erna, kako je pa bilo kaj na potovanju? Ali si se prijetno vozila?“

„Slabo, slabo, Melita! Baš skozi najdaljše tunele sem se vozila — sama!“

Na smrt pripravljen.

— „Ali je bil ubogi gospod Hinko pripravljen na smrt?“

— „Gotovo! Saj se je vozil z avtomobilom.“

Iz kuhinje.

A: „Zadnjič sem čitala nek kuharski zapisek, po katerem se more gotovo narediti kaj izvrstna torta, kajti že samega čitanja so se mi začele nabirati sline v ustih.“

B: „To še ni nič! Gospa N. N. je spisala tako izvrstno kuharsko knjigo, da, ko sem čitala, kako se dela hrenova polivka, po njeni iznajdbi, so mi že samega čitanja silile solze v oči.“

Logično.

Cestni nadzornik: „Opazoval sem vas že dalje časa, a vi lenarite, da je groza, po plačilo pa le hodite redno!“

Cestni pometač: „Glejte, gospod nadzornik! Pometa jih že toliko, da se še poznalo ne bo, če po metam še jaz, ali ne!“

Napačno.

— „V slovenskem jeziku imamo besedo, koja piše najinteligentnejši človek napačno.“

— „Tako! In ta je?“

— „Napačno.“

Ona že ve.

Gospa: „Moj soprog ni zadovoljen s tvojo kuhinjo; zato mi je ukazal, naj te odslovim in sama kuhaj!“

Kuharica: „Kar začnite, milostna; jaz pa grem ter počakam pred hišo, da me gospod soprog pokliče nazaj!“

Neverjetno.

Šolski nadzornik (učencu): „Povej mi, zakaj ne stoji pri temu globusu zemeljska os navpično, ampak poševno?“

Učitelj (hitro): „Oprostite g. nadzornik, naročil sem sicer pravilni nepopačen globus, a poslali so mi tako pohabljenega. Najbrže se je na potu iz Dunaja zvila os.“

Prijatelj prirode.

A: „Ali si bil že na Bledu?“

A: „Da!“

A: „No kaj se ti je najbolj dopadlo?“

B: „Da ni bilo moje žene zraven!“

Če bi vedel.

Nekemu staremu, bogatemu, vedno bolehavemu in sitnemu gospodu odpove sluga službo. Začuden reče mu gospod: „Čemu nočeš ostati pri meni? Glej, nimam sorodnikov in če umrjem danes ali jutri, podeduješ vse za menoj.“

„Seveda“, odgovori sluga, „če bi vedel, da bi danes ali jutri umrl, tedaj bi že ostal!“

Uzrok.

— „Moj Bog, bili ste vendar prisrčni prijateljci, sedaj se niti ne pozdravita?“

— „Ne! Odkar imam jaz njeno služkinjo in ona mojo, izvedeli sve, kaj mislive druga o drugi.“

Pojasnilo.

Pepček: „Kaj pa je prazaprav „srebrna poroka?“

Pepca: „Ali še tega ne veš?! Če se kdo petindvajsetkrat oženi!“

Z vojaškega vežbališča.

Desetnik: „Ena, dve, ena, dve! Da bi vas strela! Hodite kakor kamela po parketu!“

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDÄ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši 'Kmetске posojilnice', nasproti gostilne pri 'Figovcu'

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja. tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.
 Dekoracijska, stavbena in pohištvna pleskarja. Telefon 154.
 Delavnica: Igriške ulice št. 8. Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Francišksanske) ulice 6.
 Telefon 154.

KLISJEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI TRIBARVNI TISK PO RISBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Dragotin Hribar

Ljubljana.

Tiskarna, založna knjigarna, knjigovoznica.

Trgovina s papirjem pisalnim in risalnim orodjem ter glasbenimi potrebščinami.

Skład šolskih knjig in molitvenikov na debelo in drobno. Zaloga poslovnih knjig in tiskovin.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Največja zaloga oblek

za gospode, dame, dečke, deklice in otroke po najnižjih cenah je v

Angleškem skladišču oblek

Ljubljana, Mestni trg št 5.

O. BERNATOVIČ

Imam večjo zalogo vozov vseh vrst. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.